

286. MEKTUB - SON DERECE ÖNEMLİ....

Yazar Ali Kara

Salı, 20 Temmuz 2010 13:44 - Son Güncelleme Cuma, 28 Ocak 2011 20:55

{comments on}

286. MEKTUBUN BAŞLIĞI VE KONUSU

İkiyüz seksenaltıncı mektup, Mevlana Emanullah Fakih'e yazılmıştır.

Sahih itikad, Ehli Sünnet vel Cemaat görüşlerine uygun olarak Kitap ve Sünnetten alınandır.

Ehli Sünnet vel Cemaat görüşlerine muhalif olarak, Kitap ve Sünnet'ten veya keşiflerine dayanarak, Ehli Hak'kın olduğu itikada muhalif olarak delil çıkaranları red halkındadır.

286. MEKTUBUN TERCÜMESİ

Rahman ve Rahim olan Allah'ın ismiyle başlıyorum!

Bilki, Allah seni irşad eylesin ve sana doğru yolu ilham eylesin, sahih itikad, salık için yolun zaruriyyatı cümlesindendir; öyle ki Ehli Sünnet vel Cemaat alimlerinin Kitap ve Sünnet'ten çıkardığı hükümler ve Selef'in tercih ettiği hususlardır. Kitap ve sünneti, Ehli Hak'kın yani Ehli Sünnet vel Cemaat alimlerinin anladığı manalara hamletmek te aynı şekilde zaruridir. Faraza keşif ve ilham yoluyla şu anlaşılan manalara muhalif bir şey zahir olsa, ona itibar etmemek lazımdır. Ondak sakınmak gerekir. Zahirinden vahdeti vucud anlaşılan ayet ve hadisler gibi. Zat'a ait ihata, sereyan, kurb ve beraberlik manaları gibi.

Ehli Hak alimleri şu ayetler ve hadisi şeriflerden, şu (iddia edilen) manaları anlamamışlardır. Salık için yol esnasında şu manalar açılrsa, mesela bir mevcuttan başka bir şey görmese, veya idrak etse ki Allahu teala Zat'ı ile kuşatmış veya O'nu Zat'ı ile yakın bulsa, bu salık halinin galip gelmesi ve vaktinin sekri sebebiyle bu hususta mazur olsa da, lakin onun için gerekli olan, Allahu teala'ya iltica etmek, devamlı olarak O'na yakarmak ki onu şu vartadan kurtarsın, onun için Ehli Hak alimlerinin görüşlerine uygun olan işleri açmasını dilemesidir. Ve kendisine asla kıl kadar bile olsa Ehli Hak alimlerinin Hak itikadlarına muhalif bir şeyi açmamasını dilemesidir.

Hasılı kelim, Ehli Sünnet vel Cemaat alimlerinin anladığı manaları, keşfin ölçüsü yapmak gerekir. İlhamın dayanağını bunlardan başkası yapmamalıdır. Alimlerin anladığı manaya muhalif olan manalar, itibar sınırından sakıttır. Zira her sapık bid'at ehli, itikadının dayanağı ve kaynağı Kitap ve Sünnettir. Zira o bid'atçı zayıf anlayışıyla Kitap ve Sünnetten, gerçeğe uygun olmayan manaları anlamaktadır.

"Onunla pek çoklarını saptırır, onunla pek çoklarını hidayet eder."

Ancak 'İtibar edilen Ehli Hak'kın anladığı manalardır, onlardan gayrı olarak muhalif olanlar itibar edilmez' demiştim, şuna binaen ki Ehli Sünnet alimleri ashabın ve selefın (Allah onlardan razı olsun) eserlerini iyice araştırmışlar, hidayet yıldızları (olan ashabın) nurlarından o hükümleri iktibas etmişlerdir. İşte bu yüzden ebedi kurtuluş, onlara ait oldu, sürekli felah onların nasibi oldu.

"İşte bunlar Allah'ın hizbidir, dikkat edin ancak Allah'ın hizbi felah bulanlardır."

Bazı alimlere furu' (fıkhi) meselelerde gevşeklik gelse, ameli işlerde noksanlık etseler, hak itikad kendilerinde olduğu halde, böyle bir noksanlıkları sebebiyle mutlak olarak alimleri inkar etmek uygun olmaz. **Bütününüle onlara dil uzatmak doğru olmaz. Böylesi sırf insafsızlıktır, zorbalık etmektir. Bilakis dinin ekseri zaruri şeylerini inkar olur. Zira şu zaruri hususları nakledenler şu alimlerdir.** Onların iyisini bozuğunu ayıran da yine bu alimlerdir. Şayet onların hidayet nuru olmasaydı, biz asla bunlara hidayet edilmezdik. Doğruyu hatalıdan ayırmasaydılar, elbette sapıttırdık.

Bunlar öyle kimselerdir ki, dosdoğru din kelimesini yüceltmekte bütün gayretlerini sarf ettiklerinden, insanların pek çoğu sıratı müstekime yürüdüler. Onlara tabi olan kurtarır, felah bulur. Onlara muhalif olan sapar, açık yoldan sapır.

Bilmek gerekir ki, sonuçta sofiyenin itikadı, yani sülûk menzilleri tamamlandıktan sonra, velayet derecesinin sonuna vasıl olduktan sonra, **aynen Ehli Hak'kın itikadlarıdır**. Bunlar alimler için **n akil ve delil getirmekle hasıldır, sofiyye için keşif ve ilhamla** hasıldır.

Şayet bazı sofiler için yol esnasında halin galebesi ve sekir sebebiyle, şu itikadlara muhalif bir şey zahir olsa da, lakin o makamları geçtiğinde ve işin sonuna ulaşınca, şu muhalef dağılıp yok olur. Değilse şu muhalefet üzere kalır. Fakat yine umulan, bununla muaheze edilmemesidir. Zira onun hükmü, hatalı müçtehidin hükmü gibidir. Müçtehid hüküm çıkartmasında hatalı olur. Bu sofi de keşfinde hatalı olur.

Şu taifenin muhalefetlerinden bazısı; vahdeti vucud ile hükmetmesi, Zat'ın ihata etmesi, kurbiyyeti, beraber olması gibi şeylerdir. Aynı şekilde, yedi veya sekiz sıfatın, Hak celle ve alâ'nın Zat'ı üzerine zaid bir var olmakla hariçte var olduğunu inkarları da bu muhalefetlerindendir. Muhakkak Ehli Sünnet alimleri, bu sıfatların Zat'ın vucudu üzerine zaid bir vucudla hariçte var oldukları görüşüne gitmişlerdir.

Bunların inkarlarının menşei, onların şu vakitteki müşahedeleri, sıfat aynasında Zat'ı müşahedeleridir. Malumdur ki ayna, bakan kişinin nazarında gizlidir, bu gizlilik sebebiyle hariçte sıfatların olmadığına hükmetmişlerdir. Zannettiler ki sıfatlar şayet mevcut olsaydı, elbette müşahade olunacaktı. Müşahade edilmeyince, mevcut değildir (diye hükmettiler.) Sıfatların mevcudiyetini söylediği için de alimlere taan ettiler. Bilakis küfür ve putperestlikle hükmettiler. Allahu subhanehu bizi böyle cüretkarlıktan muhafaza eylesin. Şayet onlar için şu makamdan yükseliş hasıl olursa, şuhudları şu perde altından çıkarsa, mertebelerinin hükmü kalkarsa, elbette sıfatları Zat'a muğayir olarak bulurlardı. Asla onları inkar etmezlerdi. Asla, büyük alimleri taan etmeye işleri çekip gitmezdi.

Muhalefetlerinden biri de bazı işlere hükmederler ki bu Allahu teala'nın fiilinin vacib olmasını gerektirir. Onlar vacib olması lafzını tabir etmeseler ve iradeyi sabit kılsalar da, lakin onlar hakikatte iradeyi nefyetmektedirler. Onlar bu hükümlerinde bütün din sahiplerine muhalif olmaktadır.

Yazar Ali Kara

Salı, 20 Temmuz 2010 13:44 - Son Güncelleme Cuma, 28 Ocak 2011 20:55

Bu işlerinden biride şöyle hükmetmeleridir, 'Allah teala bir kudretle kadirdir yani dilerse yapar, dilemezse yapmaz.' Derlerki ilk şart doğruluğu gereklidir. İkinci şart, doğruluğu imkansızdır. Bu sözleri de vacib ile (Allahu teala hakkında) hükmetmektir; belki din ehli katında kararlaştırılmış manadaki kudreti inkardır. Zira o alimlere göre kudret, fiili yapması ve terk etmesinin sahih olması manasındadır. Bu soffilerin sözlerinin gerektirdiği, fiilin vacib olması, terkinin imkansız olmasıdır. Biri diğerine göre ne konumdadır? Bunların bu husustaki mezhepleri, aynen felsefecilerin mezhebi gibidir.

Evvelki şartın sadık olmasının vucubu ile ikinci şartın sıdkının imkan sız olması hükmü ile birlikte iradeyi sabit kılmak ve bu isbat işinde (güya) felsefecilerden ayrılmak (çabaları) onlara fayda vermez. Zira irade, iki eşit (fiil ve terk) şeyden birini tahsis etmektir. İki şey eşit kabul edilmezse, irade yok demektir. Burada fiili vacib kıldıkları ve terki de imkansız kıldıkları için eşitlik yoktur. Meseleyi iyi anla!

Bu muhalefetlerinden biri de, kaza ve kader meselesini açıklamalarıdır; o şekilde ki zahiri, vucubu isbat eder.

Bu bahiste ki sözlerinden biri de 'hakim mahkumdur, mahkum hakim dir' sözleridir.

Hak subhanehu'yu birinin mahkumu yapmak ve onun üzerine hakim olduğunu isbat kılmak, icabı isbat etmekten nazarı çevirerek (böyle hüküm vermeleri de) gerçekten çirkindir.

"Onlar elbette, sözden çirkin ve yalan olanı derler."

Bu gibi muhalefetleri çoktur. Hak subhanehu'nun, surî tecelliden başka görülmeyeceğine hükmetmeleri gibi. Bu söz de, Hak subhanehu'nun (ahirette) gözle görülmesi meselesini inkardır. Onların cevaz verdiği tecelli surî şeklindeki görme olayı, hakikatten hak subhanehu'yu görmek değildir. Belki benzer ve misalden bir kısımdır.

Nazm:

Mü'minler O'nu, keyfiyetsiz, idraksiz ve misalden bir benzeri olmaksızın görürler.

Kamil zatların ruhlarının kadim ve ezeli olduğunu söylemeleri de bunların muhalefetlerindendir. Bu söz ehli islâmın bulunduğu itikada muhaliftir. Zira ehli islâma göre âlem bütün cüzleriyle beraber hadistir. Ruhlar da âlem cümlesindendir. Zira âlem, Allahu teala'dan başka her şeyin ismidir. İyi anla!

Salık için, işin özüne ve hakikatına ulaşmadan evvel gereklidir ki, Ehli Hak alimlerini taklidi kendine lazım getire, keşfine ve ilhamına muhalif olsa da. Alimleri haklı olarak kabul etmeli, kendini hatalı bilmeli. Zira alimlerin dayanağı enbiya (aleyhissalat vesselam) lardır ki onlar kat'i vahiyle desteklenmişlerdir, hata ve karışıklıktan masumdurlar. **Sofinin keşfi ve ilhamı sabit hükümlere muhalefet takdirince hata ve yanlıştır.**

Keşfi, alimlerin sözü üzerine takdim etmek, hakikatte keşfi, indirilmiş kat'i hükümlere takdim etmektir ki bu da sapıklığın ta kendisidir, sırf husrandır.

Nasıl ki Kitap ve Sünnetin gereğine itikad zaruriyse, aynı şekilde bu ikisinin gereğince amel etmek te zaruridir; öyle ki alimlerin bu ikisinden çıkarttığı ve istinbat ettiği usul üzere helal, haram, farz, vacib, sünnet, müstehab, mekruh ve şüpheli hususlar. Bu hükümleri de bilmek aynı şekilde zaruridir.

Mukallidlerin (müçtehid olmayan müslümanların), Kitap ve Sünnetten hükümleri müçtehidlerin görüşüne muhalif olarak alıp onunla amel etmeleri caiz değildir.

Taklid ettiği ve tabi olduğu müçtehidin mezhebinde seçilen fetva ile amel etmelidir. Bid'atlardan sakınarak azimetle amel etmelidir. Mümkün oldukça bütün müçtehidlerin sözlerine uygun olarak amel etmekte gayret etmelidir ki ameli, üzerinde ittifaklı olan hükümle olsun.

Mesela, İmamı Şafii abdestte niyeti şart koşturmuş, bu yüzden niyetsiz abdest almamalıdır. Aynı şekilde azaların yıkanmasında tertibi fazr kılmıştır. Bu yüzden tertib üzere abdest almalıdır.

286. MEKTUB - SON DERECE ÖNEMLİ....

Yazar Ali Kara

Salı, 20 Temmuz 2010 13:44 - Son Güncelleme Cuma, 28 Ocak 2011 20:55

İmamı Malik, azaların yıkanmasında ovalamayı farz kılmıştır. Mutlaka azaları ovalamalıdır. Aynı şekilde kadına ve zekere dokunmakla abdest bozulur diye hükmetmişlerdir. Bu yüzden bu ikisinden biri vakı' olunca abdestini tazelemelidir. Diğer ihtilaflı hususla da bu kıyas üzeredir.

Şu iki itikadi ve ameli kanat hasıl olduktan sonra, artık ilahi yakınlık derecelerine doğru yönelici olabilir, karanlık menzilleri aşmak ve nurani yolları geçmek için talep edici olur.

Ancak bilmeli ki, şu yükseliş ve menzilleri kat' etmek, yolu bilen kamil ve mükemmil bir şeyhin teveccühüne bağlıdır. Onunla hidayet bulur. Onun bakışı, kalb hastalıklarına şifadır, teveccühü razı olunmayan düşük ahlakları def edicidir.

Evvela şeyh talep eder. Eğer Hak subhanehu'nun sırf fazlı ile onu bulursa, onu bilmenin büyük bir nimet olduğuna itikad ederek ona yapışsın. Tamamıyla bütün tasarruflarında ona boyun eğici olsun.

Şeyhu-l İslam Hirevi derki, **'İlahi, şu velilerini yaptığın hal ne acaibtir! Kim onları bilirse ancak seni bulur, seni bulamayan da onları tanıyamaz.'**

Kendi ihtiyarını tamamıyla, şeyhinin ihtiyarında yok etsin, bütün muratlarından nefsinin boşaltsın. Onun hizmetinde kemeri kuşansın. Şeyhinin emrettiği şeylerin tamamını yapmak hususunda, saadetin baş sermayesinin, onun emrine yapışmakta olduğuna inanarak, son derece gayret sarf etsin.

Eğer kendisine tabi olunan şeyh, müridin kabiliyyetinin zikre uygun olduğunu görürse, ona zikirle emreder, eğer münasib olanın teveccüh ve murakabe olduğunu görürse, bu iki hususla ona işaret buyurur. Sadece sohbetin kafi olduğunu görürse, aynı şekilde bununla ona emreder.

Hasılı kelim, şeyhin beraberliği varken zikre ihtiyaç duyulması asla tarikatın şartlarından değildir, belki şeyh talibin haline münasib olanı ona emreder. Eğer ondan, tarikat şartlarından bazısında bir kusur vakı' olursa, şeyhin sohbeti ile onu telafi eder. Onun teveccühü, talibi noksanını tamamlamaya zorlar.

Yazar Ali Kara

Salı, 20 Temmuz 2010 13:44 - Son Güncelleme Cuma, 28 Ocak 2011 20:55

Şöyle bir şeyhin sohbetiyle şereflenmeyen talip, eğer muratlardan ise, Hak subhanehu onu cezbeder (çeker) ve onu kendine seçer. Sırf nihayetsiz sonsuz olan inayeti ile onun işine kefil olur. Ona lazım gelen bütün şartlar ve edebleri bildirir. Bazı büyüklerin ruhaniyyetini, onun sülûk menzillerini aşmasında yoluna vesile ve delil yapar. Muhakkak şeyhin ruhaniyyetinin aracılığı, sülûk yollarını aşmada, Allahu subhanehu'nun adetinin devamlılığında lazımdır.

Eğer bu talip müridlerden ise, kendisine uyulan bir şeyhin aracılığı olmadan işi müşkildir. Kendisine uyulan şeyhe vasıl oluncaya kadar Allahu subhanehu'ya devamlı olarak iltica etmelidir.

Aynı şekilde tarikat şartlarına riayeti kendine lazım saymalıdır. Bu şartlar, meşayihın kitaplarında tafsilatıyla beyan edilmiştir. Oraya müracaat etmeli, oradaki hususları iyi düşünmeli, bundan sonra onlara riayet etmelidir.

Tarikatın en büyük şartı, nefse muhalefettir. Bu da, haramlara son vermek manasındaki vera' ve takva makamına riayet etmeye bağlıdır. Haramlara nihayet vermek, ancak fuzuli mubahlardan uzak olunduktan sonra tasavvur edilebilir. Zira mubahları işlemekte dizginleri salıvermek, şüphelileri işlemeye götürür. Şüpheliler de haramlara yakındır. Onlara düşme ihtimali de kuvvetlidir.

"Kim korunun etrafında hayvanlarını güderse, oraya girmesinden korkulur." [\[1\]](#)

Haramlardan sakınmak, fuzuli mubahlardan uzak durmaya bağlıdır. O halde vera' halinin gerçekleşmesi için mutlaka fuzuli mubahlardan uzak durulması gerekir. Terakki ve yükseliş için vera' halinin gerçekleşmesi mutlak gereklidir. Zira yükseliş buna bağlıdır.

Bu hususun açıklaması; **ameller için iki cüz vardır. emirlere yapışmak, yasaklara son vermek.**

Emirlere yapışmakta kudsiler (melekler) de bizimle ortaktır. Sadece emirlere yapışmakla terakki

olsaydı, elbette kudsiler için de terakki olurdu.

Haramlara son vermek, insanoğluna hastır. Kudsiyyîlerde bu husus yoktur. Onlar bizzat masumdurlar, muhalefet imkanları yoktur ki yasaklardan men edilsinler. Terakkinin, şu sakınmak cüzüne bağlı olması lazım geldi. Bu sakınma işi, nefse muhalefetin ta kendisidir. Muhakkak şeriat, nefsanî arzuları kaldırmak, zulmanî merasimleri def etmek için gelmiştir. Muhakkak nefsin tabii gereksinimi ya haramları işlemek veya fuzulî işleri işlemektir ki bunun da neticesi harama götürür. Dolayısıyla fuzulî işlerden sakınmak, nefse muhalefetin ta kendisidir.

Denilirse; emirlere yapışmak ta nefse muhalefet vardır, zira nefis ibadetle meşgul olmayı istemez. Emirlerle yapışmakta aynı şekilde terakkiyi gerektirir. Meleklerde ise emre yapışmaya muhalefet olmayınca bu (emirleri işlemek onlarda) terakkiye sebep olmaz. Bu iki hususun birbirine kıyası farklıdır.

Derim ki; nefsin ibadeti istememesi ona razı olmaması da ancak, nefsin kendini boş bırakmayı talep etmesi sebebiyledir; öyle ki hiçbir şeyle kayıtlanıp meşgul olmayı istemez. Bu boş kalması ve bir şeyle meşgul olmaması da aynı şekilde haramlara veya fuzulîlere dahildir. Burda emirlere yapışmakta nefse muhalefet haramlar ve fuzulîlerden sakınmak şekli üzere hasıl olur, yoksa emirleri yapmakla değil; yani, sadece emredilen şeyler (de değil) ki bunlarda aynı şekilde meleklerde mevcuttur denilsin. Böylece kıyas sahih olmuştur.

Hangi yolda nefse muhalefet çok olursa, o yolların en yakınıdır. Şüphesiz, nefse muhalefet, **Nakşi yolunda diğer yollardan daha çok fazladır.**

Zira şu Nakşi büyükleri, azimetle amel etmeyi seçtiler, ruhsatlardan sakınmayı tercih ettiler. Malumdur ki haramlardan ve fuzulîlerden sakınmaktan her biri azimetle amel etmekte mevcuttur, orda bu iki hususa riayet edilir; ruhsat bunun hılafıdır, zira orda sadece haramdan sakınmak vardır.

Eğer denilirse; diğer tarikat erbabının da azimetini seçmiş olması mümkündür; derim ki, ekser tarikatlarda sema' ve raks vardır. Orda iş pek çok zorlamadan sonra ruhsat derecesine varıyor. Bundan sonra orda azimetle amel etmeye nerden imkan kalsın. Aynı şekilde cehri zikir işinde de ruhsattan ötesi düşünülemez.

Muhakkak diğer tarikat şeyhleri yollarında, sahih niyetle pek çok yeni şeyleri icat ettiler. Bu

Yazar Ali Kara

Salı, 20 Temmuz 2010 13:44 - Son Güncelleme Cuma, 28 Ocak 2011 20:55

işlerinde sahih netice, ruhsat olması hükmüdür. Şu yüce silsile büyükleri bunların hılafınadır, zira onlar (Nakşi büyükleri), sünnete kıl kadar muhalefete asla cevaz vermezler. Nefse muhalefet bu yolda en tamam şekilde hasıl olur ve yolları en yakın yol olur. Talipleri için bu yolu seçmek daha uygun ve münasib olur. Zira yol, yakınlıkta en nihayete gider, matlab ise son derece yücedir.

Muhakkak sonra gelenlerden şu büyüklerin bazı halifeleri, bunların bazı kurallarını terk etti ve bu yolda bazı işleri ihdas ettiler. Sema', raks ve cehri zikri seçtiler. Bunun kaynağı, şu yüce tarikatın büyüklerinin niyetlerinin hakikatına ulaşamamalarıdır. Zannettikleri kendileri, şu ihdasları ve bid'atlarıyla şu tarikatı tamamlayacaklar ve kemale erdirecekler. Bilemedikleri kendileri, bu işleriyle tarikatı tahrib etmeye çalışırlar, onu zayi etmekte gayret ederler.

"Allah, hakkı isbat eder, yola, O hidayet eder."

[1] Hadisi şerif manasından alınmıştır.

NOT:

Şu mektubu şerifin beyanların okuduktan sonra, İmamı Rabbani k.s. nin ne kadar sünnete sadık olduğu, yolunun ehli sünnet itikadı üzere sabit olduğu ve muhaliflerin yanlışlarını ortaya koymakta ne kadar mahir olduğu açığa çıkar.

Bu hakikatleri bilmeden bu zatın ve nakşi yolunun aleyhine konuşan zavallı cahiller, kendilerini nasıl helak ettiklerinin farkında değildir. Allah dostları iki tarafı keskin bir kılıç gibidir, kişiye

286. MEKTUB - SON DERECE ÖNEMLİ....

Yazar Ali Kara

Salı, 20 Temmuz 2010 13:44 - Son Güncelleme Cuma, 28 Ocak 2011 20:55

ummadığı yerden saplanır..... Bu zatların hallerine vakıf olmadan onları tenkit etmek, dışardan ahkam kesip ürümekten başka bir şey değildir..... Kervan yürür,